ערה דברים האסורים לעשות לאור הגר בשבת. וכו יכ"ס:

אין פולין (פי לבער את הכנים מהבגדים תרגום בערתי הקדש

פליתי) א (d) ואין קורין כספר לאור הנר ב ואפילו אינו

באר הגולה א שנת "ל": ב נ"י מהא דמבנית לשבר": ג שם "נ": ד טור נשם רפני לשבר": ג שם "נ": ד טור נשם רפני בנתרה: ד טור ושבולי הלקט פ" מ"ו ד שם נבתרה: ט שם: "ר מ" שם: ב שם "ח" ו"נ": ל שור נשם לשבר ב שם "ח" ו"נ": ל שור נשם משם התות וחיים מדק: מ שם נשם נשל התותה פ" ו"יום! ב של לשם פ"י מתותה פ"ד נשם רכי נעתון:

עמרת זקנים

ערך. ° וכן בנר כי. וש לההמור אפרי כאדם השוכ דלא בקיאון מי הוא השוכ או אינו השוכ לענין זה שלא ישה את הכר כשקורא בלימודו (מורי בכ"ה):

כלי תחת הנד תפע"י וגם בנר יובל להדליק נד תבלי שפופרת מ"ה נוריען כהו תשח"ב אם אחה מיגור אפר בנר של שעיה שורה מה ההא עלי עב"ם די לנו להקל ולחלק לעיון ללחוד אצל נר של שטה שלב שלה דברים אסורים נר של שטה שלב שלה דברים אסורים להשתמש כמ"ש התי"א:

לבושי שרד

ערה א א. ואין קורין כו'. וה״ה שלין בודקין הלילית [מט״מ² רש״ל]: ב. בעששית. ואם היא סגורה כמפתח מותר וכן עשו מהרא"ם ומהר"ם ומלמידיהם וכ"פ בהגמ"ג (ש"כ) וב"ח אוסר: ג. בנר של שעוה. וב"ח כתב בשם רש"ל דנהגו להקל לבדוק כלים ולילית ולקרות ההגדה בנר

של שעוה דליכא למיחש שמא יטה עכ"ל. °) ואע"ג דאיכא למיחש שמא ימחוט או יחתוך ראש הפתילה כמ"ש הרב"י י"ל דהא אין איסור דאוריי׳ בזה. ומיהו שלא לצורך יש להחמיר דהא י"א דכיבוי הוי מלאכה דאוריי" סמ"ש ססי של"ד ועססי׳ תקי"ד. וראב"ן ³ (°) מיקל בנר של חלב (°) כיון דמאים עסי"ב: ב ד. ב' קורין. סבנ סין שוען ני לסס ה. יוכירנו חבירו. הקשה מהרייל ללס דמס בא לחתוך זמורה יוכירנו אחר וע"ם מה שתי׳ בס׳ טל אורות. (°) ולפמ״ש בשם הב"ח לא קשיא מידי דדותא בקריאה התירו לו אבל במילי דרשות לא. א"נ התם גורינן שתא יחתוך זמורה קודם שישב על הסום כדי להנהיגו כי היכי דאמרי׳ אין שטין שמה יעשה חבית של שייטין וכן עיקר: ו. לומר פיושים. וה"ה הזמירות שלומרים בבית אם לא מי שרגיל קלת כמ"ש ס"ט (°) ועס"ג: ו ז. שאימת רבן. מסתימת הלשון משמע דאפי שלא נפני רבן שרי דלעולם

אימת רבן עליהם. ועבי"ד סי' רמ"ה סי"ד:

ערה א (א) שלא חילקו חכמים כו'. אע"ג דאח"כ מלינו שחילקו כגון כין ה"ל לשנים ועוד הרבה כמ"ש אח"כ היינו שיש חילוק מצד האדם שלוה מותר ולוה אסור ולא גורינן אדם זה בשביל אחר אבל בחילוק שמצד הנר לא חילקו כיון שיש בו איסור כשהוא למעה לא נפקע האיסור אם מגביהו

או מסגירו בעששית דכיון שנאסר נאסר והוא האיסור עלמו משא"כ בחילות של האדם אמרינן שלוה לא נאסר מעולם כנלע"ד נכון: (ב) וכן בנר של שעוה. (°) אין פי׳ דבנר של שעוה אסור ג״כ דלא חילקו חכמים דבוה היה לנו לומר בזה לא נאסר מעולם וכמ"ם בסמור אלא האי וכן קאי ארישא דתחלה גזרו גם בזה משום שמא יסיר ראש הפתילה ונמלא מכבה כ"כ ב"י דלא כיש מי שמסתפה בנר של שעוה. וח"ל ח"כ גם בי"ט יהיה חסור לקרות פיוטים לאור הנר של שעוה כיון דכיבוי אסור גם בי"ט הא ל"ק כיון דכיבוי זה הוא בשביל שידליק היטב וכי היכי דמותר להבעיר בי"ט ה"ג מותר לכבות קלת כדי שידלוק שפיר ועסי׳ תקי״ד בסופו. אלא דק"ל על טעם ב"י דא"כ גם בשל שמן היה לגמרא ליתן טעם זה ול"ל לשמא יטה דהוא אינו שייך אלא ביש שתן בנר אבל אם הפתילה לחוד שם שרי ולטעם ב"י אסור. ותו נ"ל דשל שעוה אין שם מלאכי שחייב בה מדאוריית׳ דהא אף אם תאמר שהוא מכבה מ"מ כיבוי זה א"ל לגופו דדוקא במכב׳ להבהב הפתיל' חייב כדאית' סי׳ ער״ה אבל כאן אינו מכוין רק להסיר המונע ההדלקה ופטור מן התורה אלא איסור יש ולא גזרו שמא יטה אלא במקו׳ חיוב דאורייתא ועסי׳ ער״ח: ב (ג) אבל

בשב פרן ממס ממס גמס גמוך נמור נמור

י נד למי ילה: מסל לילה: מיל לילה: מיל לילה: מיל לילה: מניל לילה מניל לילה: מפיק מלינו ולינו מלינו מלינו שלינו שלינו שלינו שלינו שלינו שלינו מילינו מ

מחל מחל

יתיר

מוציא כפיו שמא ימה ^ג ואפי' הוא גבוה עשר קומות שאינו יבול ליגע אליו (א) שלא חלקו חכמים כרכר ^ד וממעם וה יש לאסור אפי' הוא ב (3) בעששית או קבוע בחוק שבכותל (ב) * ה וכן ג בנר של (ג) שעוה: ב י ודוקא אחד (ג) (ד) אבל ד שנים קוראים ביחד שאם בא האחד לחמות (פי להטות הנר כדי שיגיע השמן לפתילה) ה יוכירנו חבירו והוא שקורין בענין אחד שאו ישניח האחד כמה שיעשה חבירו אכל כשני עניינים לא: הגה וים אומרים דבשני ספרים אפר בענין אחד אסור (ב"ד) ולכן אסור ו לומר (ה) פיוטים בלילי י״ט שחל להיות בשבת (ד) בבית הכנסת וכן נהגו (מרדכי וסה״ת ג ' אם יש אחר עמו אפי' אינו קורא ואומר לו תן דעתך עלי שלא אמה מותר וח"ה אם אומר כן לאשתו: ח אדם חשוב (ה) שאין דרכו בחול (י) לחשות מותר

בכל גוונא: ה ט במדורה אפי' עשרה כאחד אין קורין ' משום דהואיל ויושבים רחוקים זה מזה (ו) ועוד שונבות האודים

וסמ"ג והגהוח):

ורושבים החוקים זה סזה O ועוד שזנבות האודים פיממלכן עליהס. ועני״ל סי׳ למ״ה! סטובים להם אין זה מכיר כשבא חבירן להבעיר O ולחתות: ז ? תינוקות O של בית רבן קורין לאור הגר מפני ז O שאימת רבן עליהם: ז ל טותר לקרות במה מדליקין לאור הגר שהרי הוא מזכיר איסור שבת ואיך ישבח: ה מ נוהגים לקרות כליל יום כפורים במחזורים מפני שאימת יום הכיפורים עליהם: מ י ליל פסח שחל להיות כשכת מותר לקרות החגרה כספר משום דחוי כעין ראשי פרקים ראין

עם הארץ שלא תהא (ה) שגורה כפיו (ט) קצת:

באר הימב

ערה א (א) ואין קורין. וה"ה שאין בידקון הציצית. מט"מ רש"ל: (ג) בעששית. ואם היא סגורה במסמת מותר וכן עשו תהרא"ש ומהר"ם ומלמדיים וכ"כ בהגמ"ג ונ"ח וט"ץ וע"מ אוסרים תשום דלא פלוג, ע"ש. אסור לקרות לאור הגר אפ"י ביום במקום האפל, הלק"ע ח"ב סימן כ"ו: (ג) שעוה. ב"ח כתב בשם

רשיל דנהגו להקל לגדוק כלים ויציות ולקרות ההגדה בנר של שעה דלינה ויציות שות המצדה בנר של שעה דל שנה לו של מש הילהדין מקל בנר של חלב מיון דמאים עיין סעיף ייב: ב (ד) אבד שנים קורין. אבל אין פולין אם לא שאחת מפלה ושני משמרו. מ"ז וב"ח: (ה) שיושים. וה"ה הומירות שאומרים בבית אם לא מי שרגיל קלת ושאר התפלה מושר להקרות בפידור לאור הנר שהתפלה מלייה בפי הכל: ד (ו) דהבות. פירוש שברו הוא אבל מת שרגיל קלת ושאר המפלה מושר המשל מימן רנ"ה ס"ק ג' ע"ש: ד (ו) שאיפת רבן. אפיי שלא בפני רבן שרי. ע"ז מ"א: ט (ע) קצח. ומטעם המשומר להתחמם נגד המדורה כמ"ש ס"ס רע"ז מ"מ אין לישב בסמוך כמש"ל סימן רנ"ה ס"ק ג' ע"ש: ד (ח) שאיפת רבן. אפיי שלא בפני רבן שרי. ע"ז מ"א:

ערה א ואפר אינו כר. הול פשוט דלופור הול כעיון כמיים לפרי לעיין בין בנדיו כרי מני חדל שמש נודק והדפריך זם והל למתח רשל הולה דלל הכביל מוציש רשיי וברילן נפוי ליד אלו נקט לשטושין דלפיים שר שם דליים דוקל הולה נעשון בעלת קמיל לביי דלו ודלים העדים מיימיני בריצי לה מיעוקות רא לביל הלים לפרישותי למלמ לפרי בקרילם כמות בם וכריל: זכן בנר. דכשטה נמי שיין שמל ישה כמשיש כי בי ששה לעטריך כרי ולפרי לפרשיי שם מיימ מדכיד לפרי להדליק וסכול

זכן בנר. דנשטה גמי שיין שתה שה מתשיש כי כי שטה אשרין כי ואפרי לפושיי שם מיית חדפיד האפרי החלים וכל עדה פעיף א' אין פולין ואין קורין בספר לאור הגר. נייב הוה גרסינן במסי שבת דף י"א איבעיא להו מה קאמר אין פולין לאור הגר ואין קורין לאור הגר או דלכא אין פולין אפי ביום שמא יהרוג ואין קורין לאור הגר ובי עד ת"ש אין פולין לאור הגר ואין קורין לאור הגר בל אלו מן ההלפות שאמרו ואין וואין קורין לאור הגר ובי עד ת"ש אין פולין לאור הגר ואין קורין לאור הגר בל אלו מן ההלפות בעודי בלשיות הנניא בן חוקי וביי של הייק לפה סיים אלו מן ההלפות שמסוו וכו, ונאת הכוונה בעודי דלבאורה גם מזה לא נפשט האיבעיא דהרי קייל באופר לאחר לשפרו מותר וכמ"ש בסיי זה לקמן סעיף בלעיית הניא בן חוק" וכיי השש שמא יהרוג הו מהני לוי לאחר לשפרו שלא יהרוג איז אים היו איב בם בלילה אפ אופר לאחר לשפרו שלא יהרוג אין האים גם בלילה אם אופר לאחר לשפרו שלא יהרוג אף דאיע אופר לו לשמוו היה אם היו איב ום בלילה אם אופר לאחר לשפרו שלא יהרוג אף האיע אופר לו לשמוו הור בעליית העוא ביה לו לשמרו שלא ישה גם על אים הור בעליית העוא ביה לו לשמרו שלא ישה גם עם אורו הור איי הוו זה ולכך סיים השים כל אלו מן ההלפוי שאמר בעליית העוא ביה בללה מבח שמא יהרוג ובלילה שמא איב הוו נישו שמא יהרוג ובלילה שה איב הוו יש א יהרוג ובלילה של אים הוו בלילה מבח שמא יהרוג וו בלילה מבח שמא יהרוג ובלילה שמא הורג וושר ביים משם שמא יהרוג ווא שפר בשלא יפלה הוי הוהב בלא דאת ביש שמא יהרוג וול שפר שפר בעודיי ווים גדירת וווים אור הווים ביות הווים בלולה אווים במבר לאור ווא שווים בלולה אווים בלולה אווים במבר לאור ולא אווים ביות בלולה אטו למטה אבל בנביה למטה מקום שה יון מות ביו אם לומים הוו אווים אווים למשלה מעות וה לשה למטה מות ביו בשפו מות ביות בל מבור הווים למטה היו מותרים מכח ההוו בווים מות הווים למטה אבל בנביה למטה מות ביו שפי למטה הוו למטה היו מותר רף מכח הזורת למטה היון ולם הווים לה מותר הם מותר הוו מותר הפסיקת אווים אווים מותר הפסיקת הוויה אווים מותר הווים מותר הפסיקת אווים אווים מותר הפסיקת אווים אווים מותר הפסיקת אווים אווים מותר הפסיקת אווים בהווים מותר הפסיקת אווים הווים מותר הפסיקה אווים ההווים בלום הווים מותר

ערה (כ"ק ב) בעשמים כו' וכ"ה אופר משום לא פלוג. וטעם התחירים כתב בספר א"ר דוקם בגבוה יר קומת דליל הפילה דה גם המול בשלכין להשתמש בתקום גבום מנה הנד בתקום בכום מנית הנד בתקום בכום מית הקום בכום מית התקום לא פלוג משא"כ מפתח דאין דרכו בכך דגחול ואית ליה הפילא לא אפרו משום לא פלוג ע"ש, וולענ"ד

שערי תשובת המוציא ועיין סי קסית בדין גילוש במי ביצים דבלאיה איכא דיעות דמברך המוציא ועיין לעיל סיי רעיג ערה א (3) כעשית. עבהיט ועיין באיר באם גות הממתח לאחר ואמר לו שיהר שלא יתגנו לו ביוו השבת יש קצת מקום להקל ובמחוק ברכה כתב שיש להחסיר גם בוה:

יישו יד. מכלונת משום שתה יד. מישור וערשיי שם דים ותותר להשתתש כרי וחפיי לתסקנה קתי"ל שחין תסכסכת כתו כשתן ע"ש: ב ריא רבשני, כיש מני ענישם: ג אם יש: כיש תשים השים שטים טוררון: ז מותר. כמיש בסססים י"ח ה' הוה עלתו מתור כי ובשים הר"ף תופי ש"ש בפיי תליה ללה כרשיי שחופר בספת מפני שהסופר כי ושוב במישור בי ושום במישור במיש

לנפש כמ"ש לקמן סימן ש"ו א"כ אין זה רשות. וכן אם כמב בלשון הקודש שיוכל ללמוד ממנו לה"ק גם זה אינו רשות). ולענ"ד לא קשה מידי דוקא קריאה שרוב הקריאות הן דבר מצוה ואע"ג דלפעמים ימצא קריאה דרשות דבאמת אסור משום האי מיעוטא דרשות לא נאסר קריאה דמצוה משום לא פלוג משא"כ ברכיבה הוא להיפך דרוב הרכינות הן לדבר הרשת הספרים לשמשה ליקוד להמשח המשח במשח המשח לא פלוג. (ב"ק 1) לומר פיועים והוא הדין ומירום כו'. וכספר מ"ש הקשה לפמ"ש מגן אברהם בס"ק ג' בשם הב"ח שכ" שמהרש"ל העיר שהמנהג להקל לבדוק צינית ולבדוק כלים ולקרות ההגדה נגד נר של שעוה וע"כ צ"ל דתפשו עיקר ההפוסקים המתירים בנר שעוה וא"י כ"ש שיש להתיר נר של חלב דג"י ב ליכא למיאש ב"א שמא ימחוט ומוסיף קולא דמאים א"ר למה נמנעו לומר פיוטי" הא בבה"ר הנרוח הן של שעוה או של חלב וע"ש מ"ש. בעניותי לא מנאתי בכ"ח היתר קריאת ההגדה בנר של שעוה וזה לשון הב"ח כיון דרש"י ס"ל דבשתש